

forekommer mig naturligt, at, hvor vi ikke bestemt kunde sige: Dette er Mandens, og dette er Konens, der maatte vi erklære det for Fællesejendom. Sjølgelig gik det Hele eller Størstedelen af det op i Fællesboet. En Fallit var egentlig dengang, som sagt, noget Nyt; nu gik der nogle Aar hen, og efter Krigen i Nordamerika kom der mange Falliter. Det synes, at man havde brugt dette Mellemrum af omtrent 3—4 Aar for at gjøre sig videre bekendt med de Fordele, en saadan Lov gav. Da jeg nemlig iagen kom til at behandle et Bo, som en af disse Kuratorer eller Syndici — jeg veed ikke rigtig, hvad det hedder herhjemme — da fandt vi, at der var i Grunden ingen Ting i Fællesboet, det vil sige, hvad der var, det var Konens. Det var gaaet saaledes til, og det sker den Dag i Dag, at, naar en Mand, en Fader gifter sin Datter bort, giver han ikke Svigersønnen det, som han vil give i Medgift, men han giver det til sin Datter. Vil han give Svigersønnen et Hus, bliver Huset kjøbt i Datterens Naavn, bliver indskrevet som Datterens. Har Svigersønnen et Hus, og Faderen vil give sin Datter Penge, blive de satte i dette Hus, og Manden giver altsaa Hypothek i dette Hus til sin egen Kone. Sa, man er gaaet videre. Vi have i Regnskaber fundet, at Huset var Konens, og at Manden dertil skyldte sin Kone Penge, lad os sige 20,000 Dollars. Vi finde da et nyt Dokument, hidrørende fra en Tid, da Manden havde handlet et Par Aar, og der staar, at, da Manden ikke har kunnet betale sin Kone Renterne eller de Uddrag eller Afgifter, som vare bestemte i Hypothekdokumentet, har Konen taget Hypothek i hans Barelager, forsaavidt som Huset eller Stedet ikke kunde dække hende for de Penge, hun har staaende deri. Vi skulde altsaa til at sælge Stedet; der kom Ingen og bød paa det. Sa, der var endog Tale om, at det skulde gaa os ilde, fordi vi vilde sælge et Sted, der tilhørte en Fallit — men det har imidlertid ikke Noget med Sagen at gjøre. Vi kunde ikke sælge Stedet paa den Maade, at Konen kunde blive dækket fuldt for det, hun havde tilgode; altsaa for at gjøre sig fuldt dækket, lægger hun Beslag paa hele Barelageret, og Resultatet er ikke een, men flere Gange blevet dette, at uagret Konen positivt var en velhavende Kone, blev der af Boet til Kreditorerne kun 2—4 pCt., samtidig med, at vi vidste, at Manden levede af sine Penge, det vil sige sin Kones Penge. Senere — man lærer jo altid Noget — kom vi i det samme Forhold; saa indlode vi os ikke paa at sælge Eiendommen, men saa fik vi Afford med Manden, det vil sige med Mandens Kone. Vi afkorderede med Manden og fik Konen som Auktionist for sin Mand. Sa det lyder underligt, men det er et virkeligt Faktum, jeg her fortæller. — Jeg tror, at jeg tør forudsætte, at dette

Loovorslag er navnlig beregnet paa mindre Folk, paa Smaaafolk. I alt Fald forekommer det mig, at Tankegangen i det er saaledes, at det navnlig er bestemt for dem, og jeg skulde ganske vist være den Sidste til at modsette mig en saadan Tankegang. Den er smuk, og den er nobel. Jeg har som Kredsbestyrer i Understøttelsesforeningen fuldt op Leilighed til at lære at kjende de mange sørgelige Forhold, som vi finde her i, som man siger, Kongens Kjøbenhavn hos Smaaafolk. Det er sørgeligt, siger jeg, naar man veed og somme Tider selv kan se, at en Mand i Løbet af Ugen har tjent sine 24 a 30 Kr., for ikke at sige for meget, og saa kommer hjem Lørdag Aften og giver Konen og 3—4 Børn ialt 6 Kr. Det er sørgeligt, naar vi en Lørdag Aften se, at Konen maa gaa hen paa Værtshuset for at se, om hun kan faae Manden hjem. Mange Gange har hun ikke selv Mod til at gaa ind, men saa har hun et Barn ved Haanden, som skal ind for at kalde paa Faderen, for at han skal komme hjem. Det er sørgeligt siger jeg, men det er endnu sørgeligere, naar Manden kommer hjem Lørdag Aften og er halv fuld og tager fra Konen de Penge, som hun har arbeidet og lidet haardt for i Ugens Løb. Det er endnu sørgeligere, og dersom det var muligt eller tænkeligt, at man ved nogenjomhelst Lov kunde gjøre om end nok saa Lidt for at betrygge en Husfru for Saadant, er jeg villig med dertil. — Naar jeg derefter gaar over til dette Loovorslag, saa bestyrker det, hvor kort det end er, tildels, hvad jeg har sagt. Der er en Misserhed tilstede næsten i hvert Ord, der staaer deri. Her staaer: „Hvad gift Kvinde erhverver ved selvstændig Virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved Mandens eller Fællesboets Midler“. Væsentlig! Lad os nu blive ved de smaa Forhold. Lad os forestille os en Stullekone. Manden trækker Stullen, Konen lægger Løi paa. Hvad er her det Væsentlige? Lad os tage et andet Forhold. Lad os tage en Grønthandlerke. Manden gaar paa Torvet og kjøber Grøntfager ind, vender rundt i Byen og kjøber Kartofler og Gulerødder o. s. v. Konen staaer hjemme og sælger det. Hvad er her det Væsentlige? Lad os tage en Badstuekone. Konen staaer og vasker, Manden slæber Vandet op som oftest paa femte Sal. Han trækker Snore, hænger Løi op til Løvring, bringer det i Byen, henter det, hvad er det Væsentlige? Jeg tror virkelig, at det er meget vanskeligt at sige, hvad der er det Væsentlige, enten det, som Manden gjør, eller det, som Konen gjør. Saa staaer her endvidere: „og hvad bevistlig er anskaffet for slikt Erhverv“. Jeg finder det virkelig i den Grad umuligt her at fremkomme med Beviser, saa jeg skal ikke opholde mig derved. Der staaer længere nede: „Saadant Gods hæfter ei for Gjæld, Manden har stiftet, medmindre Husfruen udtrykkelig har samtykket i Gjældsstift-